

Postanowienie z dnia 20 listopada 2008 r.

I UZ 28/08

Wskazanie we wniosku o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i doręczenie jego odpisu wraz z uzasadnieniem błędnej sygnatury akt sprawy, której ten wniosek dotyczy, może być potraktowane jako inna oczywista niedokładność w rozumieniu art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c. i nie stanowi przeszkody do nadania temu pismu biegu.

Przewodniczący SSN Beata Gudowska, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera (sprawozdawca), Zbigniew Korzeniowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 listopada 2008 r. sprawy z odwołania Ireny S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w Ł. o rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia oraz z tytułu choroby zawodowej, na skutek zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 lipca 2008 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z 25 czerwca 2008 r. [...], wydanym po przeprowadzeniu rozprawy, odrzucił skargę pełnomocnika wnioskodawczynie Ireny S. o wznowienie postępowania w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy zakończonej prawomocnym wyrokiem tego Sądu z 18 maja 2006 r. [...].

W piśmie z 25 czerwca 2008 r. pełnomocnik wnioskodawczynie, powołując sygnaturę akt [...], złożyła wniosek o „sporządzenie na piśmie uzasadnienia orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie i doręczenie go wraz z odpisem”. Pismem z 14 lipca 2008 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi poinformował pełnomocnika wnioskodawczynie, że wyrok wraz z uzasadnieniem w sprawie [...] dotyczącej Ireny S. został pełnomocnikowi doręczony w dniu 30 maja 2006 r. W piśmie z 16 lipca 2008 r. pełnomocnik wnioskodawczynie wyjaśniła, że wniosek z 25 czerwca 2008 r. „o sporządzenie na

piśmie uzasadnienia orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie i doręczenie go wraz z odpisem” dotyczył sprawy ze skargi o wznowienie postępowania zakończonej prawomocnym orzeczeniem wydanym w sprawie [...]. Sprawa ze skargi o wznowienie została oznaczona sygnaturą [...] i orzeczenie w tej sprawie zostało wydane 25 czerwca 2008 r. Złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia mógł dotyczyć jedynie tej sprawy, gdyż tylko to postępowanie było i jest „w toku” i tylko tego postępowania mógł dotyczyć (i dotyczył) wniosek otwierający drogę do zaskarżenia wydanego orzeczenia, natomiast wskazanie sygnatury akt [...], zamiast [...], stanowiło zwykłą omyłkę pisarską. Pełnomocnik wnioskodawczynie „poparła” wniosek z 25 czerwca 2008 r. o sporządzenie uzasadnienia „wyroku” na piśmie i doręczenie go „wraz z odpisem wyroku”, jako złożony w sprawie [...] i wniosła o nadanie mu właściwego biegu.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 29 lipca 2008 r. odrzucił wniosek ubezpieczonej „o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 czerwca 2008 r. [...] i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem”. Sąd Apelacyjny stwierdził, że zgodnie z art. 387 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. sąd drugiej instancji uzasadnia z urzędu wyrok oraz postanowienie kończące postępowanie w sprawie. W myśl art. 387 § 3 k.p.c. orzeczenie z uzasadnieniem doręcza się tej stronie, która w terminie tygodniowym od ogłoszenia sentencji zażądała doręczenia. Zgodnie z art. 328 § 1 k.p.c. żądanie spóźnione Sąd odrzucił na posiedzeniu niejawnym. Sąd Apelacyjny uznał, że ponieważ pełnomocnik wnioskodawczynie w zakreślonym przez prawo terminie nie złożyła wniosku o doręczenie odpisu postanowienia z uzasadnieniem, wniosek złożony 17 lipca 2008 r., jako spóźniony, podlegał odrzuceniu na podstawie art. 328 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. Postanowienie Sądu Apelacyjnego zapadło w dniu 25 czerwca 2008 r., termin do złożenia wniosku o jego uzasadnienie upłynął 2 lipca 2008 r. Wprawdzie w dniu 25 czerwca 2008 r. pełnomocnik wnioskodawczynie złożyła wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia orzeczenia i doręczenie go wraz z odpisem, jednak powołała w tym piśmie sygnaturę akt [...], która dotyczyła innego postępowania, zakończonego już prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego. Zdaniem Sądu, wbrew twierdzeniom pełnomocnika wnioskodawczynie pismo z 17 lipca 2008 r. nie mogło stanowić sprostowania „zwykłej omyłki pisarskiej”, gdyż podanie przez profesjonalnego pełnomocnika we wniosku o doręczenie uzasadnienia orzeczenia innego numeru sygnatury akt sprawy nie może zostać odczytane przez sąd jako oczywista niedokładność, polegająca na nieprecyzyj-

nym zredagowaniu treści wniosku. Sąd Apelacyjny stwierdził, że wskazanie w piśmie sygnatury akt [...] trudno uznać za jednoznaczny zamiar wywołania skutku w postaci wzruszenia postanowienia zapadłego w sprawie o sygnaturze [...]. Z tych przyczyn bezpodstawne było żądanie uznania sprostowania zwykłej omyłki pełnomocnika wnioskodawczyni i nadania wnioskowi właściwego biegu, ponieważ byłoby to zastosowaniem trybu nieznanego w przepisach procedury cywilnej.

Powyższe postanowienie zaskarżyła w całości zażaleniem pełnomocnik ubezpieczonej, zarzucając: 1) naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 130 § 1 zdanie 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 387 § 3 k.p.c., art. 126 § 2 k.p.c. i art. 328 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., poprzez ich wadliwe zastosowanie, polegające na mylnym uznaniu, że pismo pełnomocnika wnioskodawczyni z 17 lipca 2008 r. jest samodzielnym wnioskiem (złożonym w trybie art. 328 k.p.c.) o sporządzenie uzasadnienia postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 czerwca 2008 r., podczas gdy jego niebudząca wątpliwości treść dowodzi, że pismo to stanowiło wyłącznie sprecyzowanie złożonego uprzednio, w dniu 25 czerwca 2008 r., wniosku pełnomocnika o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia wydanego w tym samym dniu - a mianowicie orzeczenia odrzucającego skargę o wznowienie postępowania w sprawie [...] - i tym samym stanowi usunięcie oczywistej niedokładności tego wniosku (w rozumieniu zdania drugiego art. 130 § 1 k.p.c.); błędne uznanie sądu spowodowało odrzucenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia, podczas gdy wnioskowi należało nadać dalszy bieg (taka niedokładność nie stanowi bowiem przeszkody do nadania wnioskowi biegu); 2) naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 130 § 1 zdanie 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 387 § 3 k.p.c., art. 126 § 2 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., polegające na wadliwym uznaniu, że niewłaściwe wskazanie sygnatury akt (choć pozostające w okolicznościach niniejszej sprawy w ścisłym merytorycznym związku z aktami o właściwej sygnaturze) nie stanowi ani „oczywistej niedokładności” niemającej, zgodnie ze zdaniem drugim art. 130 § 1 k.p.c., wpływu na dalszy bieg wniosku, ani nawet „braku formalnego” podlegającego, zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 130 § 1 k.p.c., obli-gatoryjnemu wezwaniu do uzupełnienia; 3) naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 387 § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 9 k.p.c., przez wadliwie uznanie, że pismo procesowe pełnomocnika wnioskodawczyni z 25 czerwca 2008 r. stanowi wprawdzie wniosek o sporządzenie i doręczenie odpisu uzasadnienia orzeczenia, zatem wniosek złożony w

trybie art. 387 § 3 k.p.c., ale od wyroku wydanego w sprawie [...], podczas gdy, w odniesieniu do tego wyroku można było, co najwyżej, złożyć wniosek o doręczenie odpisu wyroku i uzasadnienia (zatem w trybie art. 9 k.p.c., nie zaś w trybie art. 387 § 3 k.p.c.), oraz w sytuacji gdy nawet niewnikliwa analiza treści wniosku z 25 czerwca 2008 r., w kontekście okoliczności towarzyszących jego złożeniu, wyraźnie wskazuje, że jest to wniosek oparty o treść art. 387 § 3 k.p.c., zawierający żądanie procesowe sporządzenia uzasadnienia postanowienia z 25 czerwca 2008 r., wydanego w sprawie [...], ale merytorycznie odnoszącego się do postępowania w sprawie [...], bowiem odrzucającego skargę o wznowienie tego ostatniego; 4) naruszenie art. 328 § 1 zdanie drugie k.p.c. w związku z art. 391 § 1 zdanie drugie k.p.c., polegające na bezpodstawnym odrzuceniu wniosku, mimo niezastnienia ustawowej przesłanki; 5) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., polegające na niewskazaniu podstawy prawnej rozstrzygnięcia i niewyjaśnieniu jej w treści uzasadnienia. Pełnomocnik skarżącej wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i nadanie dalszego biegu wnioskowi o sporządzenie uzasadnienia złożonemu 25 czerwca 2008 r., zgodnie z pismem pełnomocnika wnioskodawczyni z 17 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie. Jak wynika z akt sprawy, pismem z 25 czerwca 2008 r. pełnomocnik wnioskodawczyni złożyła wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia orzeczenia i doręczenie go wraz z odpisem, powołując sygnaturę akt [...]. Sąd Apelacyjny poinformował, że wyrok wraz z uzasadnieniem w sprawie [...] został doręczony pełnomocnikowi ubezpieczonej w dniu 30 maja 2006 r. Pismem z 17 lipca 2008 r. pełnomocnik wnioskodawczyni wyjaśniła, że wniosek z 25 czerwca 2008 r. dotyczył postanowienia z 25 czerwca 2008 r., wydanego w sprawie [...], odrzucającego skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem o sygnaturze akt [...]. Pełnomocnik uzasadniła swoje wyjaśnienia oczywistą pomyłką w oznaczeniu sygnatury sprawy - zamiast prawidłowej sygnatury [...] podała sygnaturę [...]. Mimo tego wyjaśnienia Sąd Apelacyjny zaskarżonym postanowieniem odrzucił wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia postanowienia z 25 czerwca 2008 r.

Zgodnie z art. 387 § 3 k.p.c. orzeczenie z uzasadnieniem doręcza się stronie, która w terminie tygodniowym od ogłoszenia sentencji zażądała jego doręczenia.

Zawarte w zdaniu pierwszym *in fine* art. 387 § 3 k.p.c. sformułowanie „zażądała jego doręczenia” musi być odniesione do początku całego zdania, a mianowicie do sformułowania „orzeczenie z uzasadnieniem doręcza się”. Prawidłowo sformułowany wniosek złożony na podstawie art. 387 § 3 k.p.c. w związku z art. 387 § 1 k.p.c. powinien zatem zawierać w sposób wyraźny sformułowane żądanie sporządzenia uzasadnienia orzeczenia oraz doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego, I PZ 25/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 72). Należy podkreślić, że pełnomocnik wnioskodawczynie wyraźnie określiła swój wniosek, żądając sporządzenia na piśmie uzasadnienia orzeczenia i doręczenia go wraz z odpisem. Zatem podstawą wniosku pełnomocnika wnioskodawczynie był niewątpliwie art. 387 § 3 k.p.c. Chodziło zatem o wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem jako czynność poprzedzającą (przygotowującą) zaskarżenie tego orzeczenia. Faktem jest, że we wniosku tym pełnomocnik podała błędna sygnaturę akt sprawy. Nie powinno to jednak wpływać na prawidłowe odczytanie istoty tej czynności procesowej. Sąd Apelacyjny - biorąc pod uwagę wyłącznie podaną w piśmie z 25 czerwca 2008 r. przez pełnomocnika wnioskodawczynie sygnaturę sprawy - uznał, że wniosek dotyczy sporządzenia uzasadnienia wyroku i doręczenia odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem w sprawie [...], chociaż uzasadnienie wyroku w tej sprawie zostało już wcześniej sporządzone oraz doręczone ubezpieczonej w dniu 30 maja 2006 r. Przypisanie pismu pełnomocnika wnioskodawczynie z 25 czerwca 2008 r. charakteru wniosku o ponowne doręczenie sporządzonego wcześniej uzasadnienia wyroku z 18 maja 2006 r., w sprawie [...], nie uwzględniało okoliczności złożenia tego pisma. W chwili jego składania wyrok z 18 maja 2006 r. był prawomocny, a jego uzasadnienie zostało wcześniej doręczone ubezpieczonej.

Pełnomocnik skarżącej w uzasadnieniu zażalenia trafnie podniosła, że o tym, czy pismo pozostaje wnioskiem o doręczenie odpisu orzeczenia na podstawie art. 9 k.p.c., czy też wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji złożonym na podstawie art. 387 § 3 k.p.c., decyduje przede wszystkim jego treść interpretowana przy zachowaniu reguł z art. 130 § 1 k.p.c. O ile bowiem wniosek przewidziany w art. 9 k.p.c. zawiera wyłącznie żądanie wydania z akt sprawy odpisu orzeczenia lub odpisów innych dokumentów, o tyle wniosek z art. 387 § 3 k.p.c. zawiera żądanie sporządzenia uzasadnienia orzeczenia i doręczenia jego odpisu wraz z uzasadnieniem - przede wszystkim w celu zaskarżenia tego orzeczenia. Jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że wniosek motywowany jest wolą zaskarżenia

orzeczenia sądu drugiej instancji, to jest to wniosek z art. 387 § 3 k.p.c., nie zaś z art. 9 k.p.c. Wniosek pełnomocnika wnioskodawczynie z 25 czerwca 2008 r. zawierał jednoznacznie żądanie z art. 387 § 3 k.p.c., a ponadto został złożony bezpośrednio po ogłoszeniu postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania, co przemawiało za interpretacją, że intencją strony składającej ten wniosek było zaskarżenie tego orzeczenia. Należy przyjąć, że gdyby pełnomocnik wnioskodawczynie chciała uzyskać odpis uzasadnienia wyroku z 18 maja 2006 r. wydanego w sprawie [...], nie wnosiłaby o jego sporządzenie, skoro jego uzasadnienie zostało doręczone ubezpieczonej 30 maja 2006 r. Z treści wniosku i okoliczności jego złożenia wynikało, że zmierzać on mógł jedynie do zaskarżenia postanowienia z 25 czerwca 2008 r., w sprawie [...]. Zatem powołanie przez pełnomocnika wnioskodawczynie sygnatury [...] stanowiło albo brak formalny, który powinien być prowadzić do jego usunięcia przez wezwanie pełnomocnika wnioskodawczynie o podanie prawidłowej sygnatury akt, albo do potraktowania błędnego wskazania sygnatury jako oczywistej omyłki. Prowadzi to do wniosku, że Sąd Apelacyjny, pomijając treść art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c., przedwcześnie uznał, że pismo pełnomocnika wnioskodawczynie z 25 czerwca 2008 r. jest wnioskiem dotyczącym wyroku z 18 maja 2006 r., podczas gdy z jego treści i okoliczności wniesienia wynikało, że jest to w istocie wniosek złożony w trybie art. 387 § 3 k.p.c., zmierzający do zaskarżenia postanowienia Sądu Apelacyjnego z 25 czerwca 2008 r. do Sądu Najwyższego. Przeciwna interpretacja prowadziłaby do przyjęcia niemożliwego do zaakceptowania poglądu, że wadliwe wskazanie przez stronę sygnatury akt sprawy nie stanowi braku formalnego pisma procesowego, który może być uzupełniony (usunięty) w trybie art. 130 k.p.c. Jeżeli Sąd Apelacyjny miał wątpliwości co do treści wniosku złożonego przez pełnomocnika wnioskodawczynie, wiążące się z podaniem niewłaściwej sygnatury akt sprawy, powinien był wezwać pełnomocnika ubezpieczonej - na podstawie art. 130 § 1 k.p.c. - do stosownych wyjaśnień. Zaniechanie wezwania strony do usunięcia nieścisłości lub niedokładności złożonego przez nią pisma procesowego, nie może wywoływać negatywnych następstw dla strony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2003 r., I CZ 100/03).

W rozpoznawanej sprawie wniosek pełnomocnika wnioskodawczynie (pismo procesowe z 25 czerwca 2008 r.) zawierał wyraźne sformułowanie żądania sporządzenia na piśmie uzasadnienia orzeczenia i doręczenia go. Wniosek został sporządzony dokładnie w dniu wydania przez Sąd Apelacyjny postanowienia z 25 czerwca

2008 r. o odrzuceniu skargi wnioskodawczynie o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem w sprawie [...] i dotyczył tego postanowienia. Było to w tym czasie jedyne postępowanie wszczęte z inicjatywy wnioskodawczynie, w którym jej pełnomocnik mogła złożyć przedmiotowy wniosek i tego właśnie postępowania dotyczył wniosek otwierający drogę do zaskarżenia wydanego orzeczenia. Zatem, pomimo pomyłkowo wskazanej sygnatury akt [...], oczywiste było, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia i jego doręczenie dotyczył postanowienia wydanego w sprawie [...], toczącej się na skutek wniesienia skargi o wznowienie postępowania w sprawie [...].

Nadmiernym formalizmem byłoby w takich okolicznościach odrzucenie wniosku ubezpieczonej, nawet sporządzonego przez profesjonalnego pełnomocnika - adwokata, w którym mylnie wskazano jedynie sygnaturę akt sprawy, jednak wniosek złożono zgodnie z wymaganiami przewidzianymi w art. 387 § 3 k.p.c. Do wniosku o doręczenie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem ma zastosowanie art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c., a zatem oczywiste niedokładności pisma nie stanowią przeszkody do nadania mu biegu i rozpoznania we właściwym trybie. Słusznie przy tym pełnomocnik skarżącej powołuje się na postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2001 r., I CZ 110/01 (Biuletyn SNIC 2002 nr 1, s. 57), w którego uzasadnieniu wskazano wyraźnie, że sytuacja, kiedy pismo procesowe nie zostało właściwie zredagowane, nie oznacza, że sąd jest zwolniony z obowiązku dokonania jego wykładni. Z art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c. wynika dyrektywa rozpoznania pisma zgodnie z jego treścią, także wówczas, gdy zostanie ono mylnie oznaczone lub dotknięte oczywistymi niedokładnościami. Oczywista niedokładność może dotyczyć, między innymi, treści pisma, gdy treść ta została niewłaściwie zredagowana, niemniej w sposób pozwalający na ustalenie znaczenia tego pisma w drodze wykładni. Z powyższych względów Sąd Apelacyjny, uwzględniając dyrektywę rozpoznania pisma procesowego zgodnie z jego treścią, powinien był potraktować wniosek zgłoszony w piśmie pełnomocnika wnioskodawczynie z 25 czerwca 2008 r., czyli sporządzonego w dniu, w którym zostało wydane postanowienie w sprawie [...], jako wniosek o sporządzenie uzasadnienia tego właśnie postanowienia i jego doręczenie.

Nie można nie zwrócić uwagi na niestaranność pełnomocnika wnioskodawczynie w formułowaniu pism procesowych. W piśmie z 25 czerwca 2008 r. podała błędną sygnaturę akt sprawy, której dotyczył wniosek o sporządzenie uzasadnienia. Z kolei w piśmie wyjaśniającym z 16 lipca 2008 r. stwierdziła, że popiera wniosek z

25 czerwca 2008 r. „o sporządzenie uzasadnienia wyroku na piśmie i doręczenie go wraz z odpisem wyroku”, chociaż w sprawie [...] nie został wydany wyrok, lecz postanowienie odrzucające skargę o wznowienie postępowania. Ten oczywisty brak staranności w sporządzaniu pism procesowych mieści się jednak w granicach wyznaczonych przez art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c. - pismom procesowym pełnomocnika wnioskodawczynie, mimo zawartych w nich oczywistych błędów, omyłek i niedokładności, może być nadany bieg procesowy. Z art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c. wynika bowiem, że mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym.

Na marginesie należy dodać, że Sąd Apelacyjny również nie ustrzegł się pewnych nieścisłości i omyłek. Postanowienie tego Sądu z 25 czerwca 2008 r. zostało następnie sprostowane postanowieniem z 31 lipca 2008 r. z powodu oczywistej omyłki pisarskiej w postaci błędnie wpisanej daty wyroku wydanego w sprawie [...] - „18 maja 2008 r.” zamiast „18 maja 2006 r.”. W postanowieniu tym powielono oczywisty błąd pełnomocnika wnioskodawczynie, wpisując w sentencji, że chodzi o wniosek o sporządzenie uzasadnienia „wyroku” Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 25 czerwca 2008 r., w sprawie [...], oraz doręczenie odpisu „wyroku” z uzasadnieniem, choć 25 czerwca 2008 r. zostało wydane postanowienie, a nie wyrok. Ponadto, przy przekazaniu akt sprawy z zażaleniem do Sądu Najwyższego w piśmie przewodnim błędnie podano, że zażalenie wnioskodawczynie zostało wniesione na postanowienie z 25 czerwca 2008 r., podczas gdy zażalenie dotyczyło w istocie postanowienia wydanego przez Sąd Apelacyjny 29 lipca 2008 r. Dowodzi to, że wszyscy popełniają oczywiste omyłki. Zastosowanie przez Sąd Apelacyjny nadmiernego formalizmu przy odrzuceniu wniosku pełnomocnika ubezpieczonej z 25 czerwca 2008 r. nie uwzględnia ani treści art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c., ani ukształtowanego orzecznictwa co do wykładni tego przepisu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienia z 6 czerwca 2007 r., III CZ 25/07, niepublikowane, z 14 stycznia 2005 r., III CZ 116/04, niepublikowane, z 18 lutego 2005 r., V CZ 185/04, niepublikowane) przyjmuje się, że obowiązująca w postępowaniu cywilnym zasada formalizmu nie ma charakteru bezwzględnej. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania mu biegu we właściwym trybie, zaś doniosłe znaczenie mają takie braki pism procesowych, które uniemożliwiają nadanie im dal-

szego biegu. Takim brakiem nie jest oczywista niedokładność pisma procesowego, jaka wystąpiła w niniejszej sprawie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie.

=====